

Protokół

84. posiedzenia Komisji Standaryzacji Nazw Geograficznych poza Granicami Rzeczypospolitej Polskiej, które odbyło się 23 kwietnia 2014 roku w gmachu Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii przy ul. Wspólnej 2 w Warszawie. W posiedzeniu uczestniczyli członkowie Komisji – według załączonej listy obecności (zał. 1).

Wstępny porządek obrad obejmował:

1. Zagajenie.
2. Przyjęcie protokołu 83. posiedzenia Komisji z dnia 26 lutego 2014 roku.
3. Sprawy bieżące.
4. Przedstawianie terytoriów spornych w wykazach Komisji.
5. Nazwy do omówienia.
6. Kontynuowanie omawiania zasad opracowywania wykazów obcojęzycznych form nazw ważniejszych obiektów geograficznych położonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
7. Dyskusja nad opracowaniem wykazu polskich nazw budowli.
8. Wolne wnioski.

Obrady prowadziła Ewa Wolnicz-Pawłowska, przewodnicząca Komisji.

Ad 1. Przewodnicząca przywitała członków Komisji.

Na posiedzenie przybył dyrektor Departamentu Geodezji, Kartografii i Systemów Informacji Geograficznej w Głównym Urzędzie Geodezji i Kartografii – Jerzy Zieliński. Poinformował on, że z pracy w Urzędzie rezygnuje Katarzyna Przyszewska – sekretarz Komisji od 2008 roku. Dyrektor podziękował jej za dotychczasową pracę i istotny wkład w realizację zadań Komisji. Przedstawił także jej następczynię na stanowisku sekretarza Komisji – Justynę Kacprzak, która była już sekretarzem Komisji w 2007 roku, a wcześniej współpracowała z p. Izabellą Krauze-Tomczyk (która była przez wiele lat sekretarzem w poprzednich kadencjach KSNG). Do podziękowań przyłączyła się przewodnicząca Komisji, która podkreśliła szczerze zaangażowanie i ilość nieocenionej pracy włożonej w obsługę Komisji, a także zauważyła, że Komisja miała szczęście do bardzo dobrych sekretarzy. Do podziękowań za współpracę przyłączyli się wszyscy członkowie Komisji.

Przewodnicząca poinformowała, że Teresa Brzezińska-Wójcik uzyskała stopień doktora habilitowanego. Członkowie Komisji z tej okazji złożyli serdeczne gratulacje.

Ad 2. Do protokołu 83. posiedzenia zgłoszono uwagi redakcyjne. Po ich uwzględnieniu protokół przyjęto jednogłośnie (15 głosów za).

Ad 3. M. Zych przedstawił informację o polsko-niemieckim sympozjum na temat nazw geograficznych, które odbyło się w dniach 3-4 marca w Görlitz. Zorganizowane ono zostało przez niemiecką Stałą Komisję ds. Nazw Geograficznych (Ständiger Ausschuss für geographische Namen – StAGN) przy Federalnej Agencji Kartografii i Geodezji (Bundesamt für Kartographie und Geodäsie) przy współudziale Komisji Standaryzacji Nazw Geograficznych poza Granicami Rzeczypospolitej Polskiej przy Głównym Geodecie Kraju.

W spotkaniu uczestniczyło około 40 osób: 26 członków StAGN z Niemiec, Austrii i Szwajcarii, 6 przedstawicieli Polski oraz zaproszeni goście z Görlitz. Komisję Standaryzacji Nazw Geograficznych reprezentowali: Ewa Wolnicz-Pawłowska (przewodnicząca), Maciej Zych (wiceprzewodniczący), Katarzyna Przyszewska (sekretarz) oraz Janusz Gołaski. Ponadto ze strony polskiej w symposium uczestniczyła Barbara Czopek-Kopciuch (przewodnicząca Komisji Nazw Miejscowości i Obiektów Fizjograficznych) oraz Iwona Jacewicz (pracownik Zakładu Lingwistyki Języków Specjalistycznych Uniwersytetu Warszawskiego).

Posiedzenie otworzył Helge Paulig – przewodniczący StAGN oraz Siegfried Deinege – burmistrz Görlitz. Na symposium ogłoszono 10 referatów – 4 niemieckie i 6 polskich. Wystąpienia prezentowane były w języku polskim i niemieckim z zapewnionym tłumaczeniem symultanicznym. W referatach zaprezentowanych przez członków KSNG omówiono: zakres zadań i kompetencje dwóch działających w Polsce komisji nazewniczych (E. Wolnicz-Pawłowska); zasady ustalania nazewnictwa geograficznego w Polsce oraz funkcjonowania państwowego rejestru nazw geograficznych (K. Przyszewska); projekt odzyskiwania historycznych nazw słowiańskich na obszarze Pojezierza Wałęckiego (J. Gołaski); kwestie stosowania w Polsce nazewnictwa w językach mniejszości (M. Zych). Ponadto B. Czopek-Kopciuch przedstawiła świeżo wydany tom 9 (Po-Q) słownika „Nazwy miejscowe Polski. Historia. Pochodzenie. Zmiany”, zaś I. Jacewicz problemy pojawiające się przy tłumaczeniu nazw geograficznych z języka polskiego na niemiecki i odwrotnie. Przedstawiciele strony niemieckojęzycznej w swoich referatach omówili: działalność StAGN (Jörn Sievers), stosowanie nazewnictwa geograficznego z obszaru Polski w zachodnio-niemieckich atlasach szkolnych wydawanych po II wojnie światowej (Walter Sperling), nazewnictwo geograficzne z kulturowego punktu widzenia (Peter Jordan), polsko-niemiecką współpracę przy opracowywaniu turystycznych edycji map nawigacyjnych (mapy dla małych jednostek) polskiego wybrzeża (Sylvia Spohn).

Drugiego dnia zorganizowane zostały wizyty w dwóch dwujęzycznych szkołach w Görlitz. W czasie wizyty w gimnazjum jego dyrektor przedstawił prezentację dotyczącą szkoły i programu dwujęzycznego, następnie uczestnicy seminarium brali udział w lekcji na temat stref klimatycznych na świecie, w czasie której dzieci przedstawiały prezentacje po polsku. Druga wizyta była w szkole podstawowej, gdzie zorganizowano udział w lekcji geografii (temat dotyczący Polski) po niemiecku. Do obu odwiedzonych klas uczęszczają zarówno dzieci niemieckie, jak i polskie.

W trakcie posiedzenia przedstawiciele KSNG wręczyli wszystkim uczestnikom spotkania mapę polityczną świata „Świat – państwa i terytoria niesamodzielne”, zaś przedstawicielom StAGN oraz dwujęzycznych szkół z Görlitz egzemplarze „Urzędowego wykazu polskich nazw geograficznych świata”.

W rozmowach kularowych przewodniczący StAGN przedstawił projekt opracowania map z nazwami regionów geograficzno-kulturowych (Landschaftsnamen) Polski, zwłaszcza obszaru Śląska, z nazewnictwem polskim i niemieckim. Przedstawiciele niemieckiego MSZ zaproponowali zaś opracowanie polsko-niemieckiego i niemiecko-polskiego słownika nazw jednostek administracyjnych, sugerując przy tym możliwość skorzystania z grantów europejskich.

Kwestia opracowania polsko-niemieckiego słownika miała swoją kontynuację w Warszawie. W sprawie ewentualnego uczestnictwa w tym projekcie do polskiego MSZ

zwróciła się E. Wolnicz-Pawłowska. Zbiegło się to z pytaniami, kierowanymi do MSZ z samorządów, dotyczącymi stosowania niemieckich nazw geograficznych w tłumaczeniach na język niemiecki różnych dokumentów. W związku z tym zostało zorganizowane w MSZ spotkanie dotyczące omówienia tych kwestii. Odbyło się ono 14 kwietnia, a wzięli w nim udział E. Wolnicz-Pawłowska, M. Zych, B. Więclaw (reprezentującą zarówno KSNG jak i Protokół Dyplomatyczny MSZ) oraz przedstawiciele departamentów MSZ: Polityki Europejskiej, Prawno-Traktatowego oraz Konsularnego. Na spotkaniu tym M. Zych i E. Wolnicz-Pawłowska poinformowali o polsko-niemieckim sympozjum, które odbyło się w dniach 3-4 marca w Görlitz, zwrócili się także o opinię na temat możliwości wystąpienia o europejski grant, dyskutowano także o pracach Komisji nad opracowaniem wykazu obcych nazw dla obiektów z obszaru Polski, a MSZ wyraziło swoją opinię w tym zakresie.

W wyniku tego spotkania Prezydium Komisji zaproponowało, aby zrezygnować w ogóle z opracowywania wykazów w językach państw sąsiadujących z Polską. Do opracowania pozostałyby wykazy po angielsku i francusku, a także w innych językach (np. hiszpańskim). Po dyskusji członkowie Komisji opowiedzieli się za rozwiązaniem zaproponowanym przez Prezydium, przy czym ustalono, że zgodnie z planem pracy Komisji na bieżący rok dokończony zostanie wykaz nazw w języku angielskim, zlecone zaś zostanie opracowanie wykazów nazw w językach francuskim i hiszpańskim. Z planu pracy wykreślone zostanie opracowanie wykazów nazw w języku czeskim, słowackim i ukraińskim. Za takim rozwiązaniem opowiedziało się 13 osób, nikt nie był przeciw, 3 osoby wstrzymały się od głosu.

Zwrócono ponadto uwagę, że zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami Komisji A. Czerny i T. Wites przygotowali recenzję wykazu nazw w języku rosyjskim, a obecnie nie jest już przewidywane opracowanie tego wykazu. Postanowiono jednak recenzję tę przyjąć i omówić na kolejnym posiedzeniu – dotyczy ona m.in. opracowania wzorcowego wykazu, dlatego uznano, że zawarte w niej uwagi i wnioski mogą być cenne przy opracowywaniu wykazów w innych językach.

K. Przyszewska poinformowała, że termin planowanego na jesień tego roku posiedzenia Bałtyckiej Sekcji Regionalnej UNGEGN został przesunięty, po uzgodnieniu z przewodniczącą sekcji, na wiosnę 2015 roku. Bez zmian pozostało planowane miejsce sesji – Warszawa.

Ad 4. Podczas 81. posiedzenia (25 września 2013 roku), Komisja omawiała kwestie przedstawiania terytoriów spornych w wykazach nazw. Ustalono wówczas, że w większości przypadków należy podawać nazwy według faktycznej przynależności państwowej danego terytorium spornego, jednak o roszczeniach powinny informować przypisy, w których – jeżeli jest taka konieczność – podane byłyby nazwy stosowane przez drugą stronę sporu. W przypadku niektórych obszarów (np. Palestyna, Sahara Zachodnia) zastosowane mają być odmienne kryteria, za każdym razem jednak uzasadnione. Ponadto przyjęty sposób prezentowania obszarów spornych ma być skonsultowany z Ministerstwem Spraw Zagranicznych.

Komisja dyskutowała dwie kwestie – ustalenia przypisów do obszarów spornych oraz sposobu przedstawiania nazewnictwa z obszaru Półwyspu Krymskiego.

W odniesieniu do dodawania przypisów do obszarów spornych podkreślono, że w przypadku nazw uwzględnionych w „Urzędowym wykazie polskich nazw geograficznych

świata” nie ma powodu do pośpiechu – kolejne wydanie tej publikacji planowane jest dopiero za cztery lata. W przyszłym roku ma zostać natomiast wydana kolejna edycja „Urzędowego wykazu nazw państw i terytoriów niesamodzielnych”, w której powinny znaleźć się przypisy o spornym statusie niektórych terytoriów. Zaproponowane przypisy zostaną przekazane do akceptacji MSZ.

Przy okazji zwrócono uwagę, że na dołączonej do wykazu mapie politycznej świata niekorzystnie opisane zostały roszczenia Chile i Argentyny do części Antarktyki. Zaproponowano, aby w kolejnym wydaniu tej mapy zastosować inne oznaczenie tych obszarów – np. podać nazwy obu sektorów, tj. *Chilijskie Terytorium Antarktyczne* i *Antarktyda Argentyńska*, wraz z informacją o roszczeniach wysuwanych przez te państwa.

Odnosnie do nazewnictwa z obszaru Półwyspu Krymskiego ustalono, że na razie nie będą podejmowane żadne decyzje w sprawie przedstawiania obiektów z obszaru Krymu oraz nazw jednostek administracyjnych tego półwyspu.

Ad 5. Przedstawione zostały propozycje zmian w przyjętych polskich nazwach obiektów geograficznych.

18 grudnia 2013 roku weszła w życie ustawa powołująca nową jednostkę administracyjną Jemenu (*Muhafazat Archabil Sukutra* w transkrypcji) obejmującą archipelag Sokotra, wchodzący dotychczas w skład gubernatoratu Hadramaut. Ponieważ nowa jednostka nosi nazwę od wyspy i archipelagu mających polskie nazwy, Komisja postanowiła, przez aklamację, wprowadzić dla niej nazwę **Sokotra**.

W sierpniu 2013 roku wprowadzona została zmiana w podziale administracyjnym Namibii, m.in. region Kavango (Okavango), dla którego jest przyjęty egzonim *Okawango*, został podzielony na dwa regiony – Kavango East i Kavango West. Po dyskusji, Komisja postanowiła skasować dotychczasowy egzonim **Okawango** dla jednostki administracyjnej (aklamacja) oraz wprowadzić egzonimy **Okawango Wschodnie** i **Okawango Zachodnie** dla nowo powstałych jednostek (nazwy wprowadzono przy jednym głosie wstrzymującym się).

W dotychczasowych wykazach Komisja podawała podział Burkinu Faso na prowincje, a dla jednej z nich ustalony był egzonim – *Gurma*. Prowincje były jednostkami administracyjnymi pierwszego rzędu od 1984 roku. W 2001 roku pogrupowano je w 13 regionów, które z czasem stały się jednostkami administracyjnymi. Osiem z tych regionów nazwano od części świata, dlatego możliwe jest przyjęcie dla nich egzonimów: *Region Centralny*, *Region Centralno-Wschodni*, *Region Centralno-Północny*, *Region Centralno-Zachodni*, *Region Centralno-Południowy*, *Region Wschodni*, *Region Północny*, *Region Południowo-Zachodni* (analogicznie jak uczyniono to w przypadku podobnie nazwanych jednostek administracyjnych innych państw). W czasie dyskusji pojawiły się wątpliwości, czy warto wprowadzać polskie nazwy dla jednostek administracyjnych tego kraju – potencjalne zapotrzebowanie na takie nazwy jest niewielkie. Zwracano uwagę także na niezbyt fortunne tłumaczenia typu *Region Centralno-Wschodni*, przy czym zauważono, że zamienienie nazwy na formę *Region Środkowo-Wschodni* zbyt oddaliłoby ją od nazwy oryginalnej. Ostatecznie zdecydowano, aby nie przyjmować polskich nazw dla tych regionów (5 głosów za wprowadzeniem egzonimów, 9 przeciw, 2 wstrzymujące się). Jednocześnie postanowiono (przez aklamację) skasować egzonim **Gurma** dla jednostki administracyjnej (nazwa ta nadal obowiązuje dla regionu).

W przypadku ustalonych przez Komisję długich nazw dopełniaczowych dla jednostek administracyjnych, jeżeli w terminie rodzajowym pojawia się przymiotnik „autonomiczny”, to z reguły stoi on po nazwie rodzaju jednostki (republika, prowincja, region itp.), np. *Terytorium Autonomiczne Gagauzji*, *Region Autonomiczny Azorów*, *Prowincja Autonomiczna Wojwodiny*. Jedynym wyjątkiem jest tu długa nazwa *Autonomiczna Republika Góry Athos*. Odwrotnie jest w przypadku nazw państw, gdzie przeważnie stosowany jest szyk z przymiotnikiem na początku, np. *Demokratyczna Republika Konga*, *Ludowa Republika Bangladeszu*, *Islamska Republika Pakistanu*. W czasie dyskusji A. Markowski zwrócił uwagę, że oba szyki są poprawne. Członkowie Komisji uznali, że decydować tu powinien uzus i postanowili nie zmieniać szyku nazwy *Autonomiczna Republika Góry Athos*. Przy okazji zauważono, że powszechnie stosowana jest forma *Autonomiczna Republika Krymu*, a nie zalecana przez Komisję nazwa *Republika Autonomiczna Krymu* – uznano jednak, że na razie ewentualna zmiana tej nazwy nie będzie dyskutowana.

W przypadku stołecznych jednostek administracyjnych przymiotnik „stołeczny” stawiany jest po nazwie rodzaju jednostki, np.: *Region Stołeczny Brukseli*, *Terytorium Stołeczne Delhi*, *Dystrykt Stołeczny Bogoty*. Jedynym wyjątkiem jest nazwa *Stołeczne Terytorium Islamabadu*. Komisja postanowiła, przez aklamację, zmienić nazwę tej jednostki administracyjnej Pakistanu na *Terytorium Stołeczne Islamabadu*.

Wątpliwości budziła poprawność nazw dwóch okręgów Rosji (dawnych okręgów autonomicznych) – *Okręg Agińsko-Buriacki* i *Okręg Ust-Ordyńsko-Buriacki*. Rosyjskie nazwy tych okręgów – Агинский Бурятский округ (wcześniej Агинский Бурятский автономный округ) i Усть-Ордынский Бурятский округ (wcześniej Усть Ордынский Бурятский автономный округ, do 1958 roku jako Усть-Ордынский Бурят-Монгольский национальный округ) – wskazują na dwa osobne przymiotniki, jeden odetniczny, drugi lokalizacyjny, a nie na jeden dwuczłonowy przymiotnik, jak to ma miejsce np. w nazwach *Okręg Komi-Permiacki* (Коми-Пермяцкий округ), czy *Jamalsko-Nieniecki Okręg Autonomiczny* (Ямало-Ненецкий автономный округ). W czasie dyskusji nad tymi nazwami zwrócono uwagę, że dotychczasowe formy są używane od kilkadziesiąt lat, a ich poprawność nie była kwestionowana. Z drugiej strony zauważono, że Komisja poprawiała już ewidentnie błędne nazwy, choć też stosowane były przez dziesięciolecia (np. *Phenian* na *Pjongjang*, *Erewań* na *Erywań*, *Tien-szan* na *Tienszan*), a nazwy obu okręgów w obecnej postaci są jednoznacznie błędne. Ostatecznie postanowiono zmienić nazwy tych jednostek administracyjnych na *Agiński Okręg Buriacki* i *Ust-Ordyński Okręg Buriacki* (9 głosów za zmianą, 0 przeciw, 6 wstrzymujących się).

Komisja postanowiła dodać, przez aklamację, egzonim *Armiańsk* oraz pseudoegzonim *Perekop* dla miejscowości na Ukrainie, na Przesmyku Perekopskim. W związku z wydarzeniami kryzysu krymskiego nazwa pierwszego miasta często pojawiała się w mediach. Ponieważ dotychczas nie był dla niego ustalony egzonim, to zgodnie z zaleceniami Komisji należało stosować albo nazwę ukraińską w polskiej transkrypcji – *Armiańsk*, albo nazwę rosyjską w polskiej transkrypcji – *Armiansk*. Formy te jednak nie są stosowane. Nazwa miasta jest pochodzenia odetnicznego – od nazwy Ormianie (sporadycznie spotykane jest także spolszczenie *Ormiańsk*). A. Pisowicz wyjaśnił, że obie polskie formy – *Armiańsk* i *Ormiańsk* – są poprawne, nawiązują do różnych historycznie stosowanych polskich zapisów nazwy tego narodu. Komisja przyjęła jako egzonim nazwę zdecydowanie częściej stosowaną. *Perekop* jest natomiast nazwą dawnego miasta i znanej twierdzy, obecnie wsi liczącej ok. 900 mieszkańców, leżącej około 5 km od Armiańska.

Według autora zasad latynizacji języka hebrajskiego, Romana Marcinkowskiego, poprawna długa nazwa państwa to *Państwo Izraela*, a nie *Państwo Izrael* (jak stwierdził „żaden szanujący się hebraista nie zrobiłby takiego błędu”). Kwestia nazwy tego państwa była omawiana przez Komisję już na 6. posiedzeniu 17 kwietnia 2002 roku, kiedy to zmieniono nazwę *Państwo Izraela* na *Państwo Izrael*. Nazwa ta została zmieniona, ponieważ zgodne z zasadami języka polskiego nazwy krajów, które w wersji długiej mają dwuwyrzową formę „Państwo” + rzeczownik powinny mieć formę „Państwo” + nazwa w mianowniku (a nie „Państwo” + nazwa w dopełniaczu). W czasie dyskusji zwrócono uwagę, że jest to powtarzający się błąd, gdy niektórzy specjaliści od danego języka tłumaczą nazwę z perspektywy oryginalnego języka, a nie zgodnie z zasadami języka polskiego. Ponadto zauważono, że nazwy stosowane w innych językach (egzonimy) nie muszą być wiernym tłumaczeniem nazwy oryginalnej, stąd np. angielska nazwa Polski to *Republic of Poland*, a nie *Polish Republic*, a rosyjska to *Республика Польша*, a nie *Польская Республика*, zaś np. polska długa nazwa Australii to *Związek Australijski*, a nie *Wspólnota Australii* (*Commonwealth of Australia*, gdy *Commonwealth of the Bahamas* i *Commonwealth of Dominica* to odpowiednio *Wspólnota Bahamów* i *Wspólnota Dominiki*).

Ad 6. Ze względu na przyjęte zmiany w zasadach opracowywania wykazów obcojęzycznych form nazw ważniejszych obiektów geograficznych położonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, punkt ten pominięto.

Ad 7. Kontynuowano dyskusję nad opracowaniem aneksu do „Urzędowego wykazu polskich nazw geograficznych świata” zawierającego nazwy budowli. Na poprzednim posiedzeniu członkowie Komisji opowiedzieli się, pomimo propozycji Prezydium, za kontynuowaniem opracowywania wykazu tych nazw.

Na początku zastanawiano się, czy ograniczyć liczbę kategorii uwzględnionych nazw. Dotychczas nazwy budowli pogrupowane były w 12 kategorii. Dyskutowano propozycję Komitetu Redakcyjnego – Komitet wstępnie omawiał założenia do wykazu polskich nazw budowli na swoim posiedzeniu 4 kwietnia 2012 roku. Uznał wówczas, że w wykazie nie powinny być uwzględniane nazwy pojedynczych budowli – zaproponował pominięcie trzech kategorii: „świątynie, klasztory, miejsca kultu” (o ile nie są rozległymi kompleksami budowli), „mauzolea”, „forty, twierdze, zamki” (o ile nie są rozległymi kompleksami budowli), a także trzech rodzajów budowli: dworców kolejowych (obecnie wymieniane w ramach kategorii „inne obiekty komunikacyjne”), pomników (obecnie wymieniane w ramach kategorii „inne obiekty antropogeniczne”) oraz muzeów (obecnie wymieniane w ramach kategorii „inne obiekty antropogeniczne”). Pozostałe rodzaje obiektów (m.in. ulice, place, mosty, cmentarze i nekropolie, lotniska, parki miejskie, pola bitew) Komitet proponował uwzględnić w wykazie. W czasie dyskusji uznano jednak, że lista kategorii pozostanie bez zmian, m.in. z tego powodu, że kategorie te zostały wymienione w *Rozporządzeniu Ministra Administracji i Cyfryzacji w sprawie państwowego rejestru nazw geograficznych*.

Następnie zastanawiano się, w jaki sposób określić liczbę nazw budowli, która powinna być uwzględniona w wykazach z obszarów poszczególnych państw. W dotychczas przyjętych przez Komisję nazwach budowli (jest ich łącznie 412) nie ma w tym zakresie konsekwencji, np. dla obiektów z obszaru Egiptu przyjęto 53 nazwy, zaś dla obiektów z obszaru Litwy zaledwie 16, a Ukrainy tylko 13, pomimo że w krajach tych znajdują się

setki budowli z utrwalonymi polskimi nazwami. Uznano, że nie należy podawać polskich nazw dla wszystkich obiektów je posiadających – istotne jest wprowadzenie pewnych ograniczeń, tak aby nie uwzględniać każdej wymienianej w przewodnikach i innych publikacjach nazwy zabytkowego obiektu z Wilna, Lwowa, czy innego miasta często odwiedzanego przez Polaków. Ostatecznie ustalono, że wykaz powinien zostać rozbudowany o wszystkie ważniejsze obiekty posiadające polskie nazwy, przy czym uznano, że uwzględniane powinny być wyłącznie te nazwy, które pojawiają się w co najmniej kilku publikacjach – autorzy wykazów nie powinni sami tworzyć tłumaczeń nazw, nie powinny być także uwzględniane polskie nazwy, jeżeli obiekt jest znany bardziej pod nazwą oryginalną (np. *Ponte Vecchio* zamiast *most Złotników*). Pominięte zaś powinny zostać polskie nazwy mniej znanych obiektów, nawet jeżeli egzonimy już zostały przez Komisję dla nich ustalone. Ponadto powinny zostać przejrane propozycje zgłoszone przez autorów w trakcie opracowywania zeszytów *Nazewnictwa geograficznego świata*, jednak ostatecznie nieomawiane przez Komisję (np. propozycje dodania nazw dla obiektów z obszaru Indii).

Dyskutowano także nad trybem pracy. Uzgodniono, że nie będzie w nią angażowany Komitet Redakcyjny – zaproponowane wykazy będą omawiane bezpośrednio na posiedzeniach Komisji. Wątpliwości budził podział prac pomiędzy autorów. W trakcie prac związanych z *Nazewnictwem geograficznym świata* autorzy podpisywali umowy na opracowanie wykazów dla poszczególnych państw. W przypadku wykazu polskich nazw budowli taki tryb będzie niepraktyczny – wykazy nazw z obszarów poszczególnych państw będą liczyły od kilku do kilkudziesięciu pozycji, przez co umowy zawierane byłyby na niewielkie kwoty, a obsługa zawarcia tych umów mogłaby być bardziej pracochłonna niż wykonanie samych opracowań. Pojawiła się propozycja, aby to sami członkowie Komisji zaproponowali zmiany w wykazach nazw budowli. Postanowiono na kolejnym posiedzeniu Komisji kontynuować ten temat – wykazy z obszarów poszczególnych państw mają zostać pogrupowane i zaproponowane potencjalnym autorom.

Na tym posiedzenie zakończono.

Protokółował:
Wiceprzewodniczący Komisji
mgr Maciej Zych

Przewodnicząca Komisji
prof. dr hab. Ewa Wolnicz-Pawłowska